

Nagyvárad, 1896. november 26. – Szeged, 1978. november 27.

Apja 300 kat. hold birtokosa volt. Az elemi után a szatmárnémeti jezsuita gimnázium tanulója volt, de 1914-ben a trencsényi piarista középiskolában érettségizett. Az első világháború elején behívták, négy éven át a 2. honvéd huszárezred kötelékében az olasz és az orosz fronton szolgált; egy időben gróf Tisza István volt miniszterelnök segédtisztje, 1918-ban huszár főhadnagyi rangban szerelt le. Félbeszakított tanulmányait Budapesten, a Királyi Magyar Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Karán folytatta. Az egyetem befejezése után, 1922-ben banktisztviselői állást vállalt. Egy hamburgi kiküldetés alkalmával kalandvágyból, s anyagi megfontolásból elfogadta egy argentinai nagybirtokos állásajánlatát. Dél-Amerikában előbb munkaadója személyi titkára, majd különböző cégek tisztviselője volt. Egy ideig a jezsuita rend is alkalmazta, végül könyvtárosként dolgozott Rio de Janeiróban. 1924-ben hazatért Nagyváradra, élményeiről cikksorozatot írt. 1928-ban feleségével együtt áttelepült Magyarországra. Előbb Gyulán laktak, majd Makóra költöztek, ahol ügyvédjelöltként dolgozott. Két éven át részt vett a Makói Katolikus Tudósító szerkesztésében, és belépett a Credo Férfi egyesületbe. 1932-ben letette az ügyvédi szakvizsgát. A következő évben Nyíregyházán telepedtek le, ügyvédi irodát nyitott, hosszú ideig gróf Dessewffy Aurél jogtanácsosa volt. Jövedelméből 130 kat. holdas birtokot vásárolt, és gazdálkodásba kezdett. Az 1930-as években tagja lett a római katolikus egyházközség képviselő-testületének. A második világháborúban ismét behívták katonának, 1941-ben a nyíregyházi huszárezred tisztjeként a szovjet frontra küldték, de nem vett részt harci cselekményekben. A következő évben vitézi címet kapott. 1944-ben a közeledő front elől családjával a nagyobb biztonságot nyújtó fővárosba költözött. A kisgazdapárti Csorba János révén bekapcsolódott az ellenállási mozgalomba. Budapest felszabadítása után néhány hónapig Csorba polgármester felkérésére a főváros főjegyzője volt. 1945 végén visszaköltöztek Nyíregyházára. Ellenállási érdemeit is elismerve kinevezték a helyi ügyvédi kamara miniszteri biztosává. Megyei rendőr-főkapitányi megbízatása a kommunista és parasztpárt ellenkezése miatt meghiúsult. Továbbra is vállalt peres ügyeket s a földreform után megmaradt 100 kat. holdján gazdálkodott. 1947 nyarán bekapcsolódott a Demokrata Néppárt munkájába. 1947. augusztus 31-én a párt Szabolcs és Szatmár-Bereg megyei listájáról bekerült a törvényhozásba. A DNP 1949. februári önfeloszlatása után is megtartotta mandátumát. 1950-ben ellenzéki politikai szerepvállalása miatt kizárták a Nyíregyházi Ügyvédi Kamarából. Képzettségének megfelelő munkát nem kapott, fizikai munkát is csak lakhelyváltoztatással tudott szerezni: előbb segédmunkás a tejporgyártásban, majd állatgondozó a sertéshizlaldában, végül a vízügyi igazgatóság festő-mázoló részlegéhez került Gyulán. 1956. októberben a munkahelyén megalakult munkástanács elnökévé választották. 1957. február 28-án letartóztatták, június 18-án a Gyulai Megyei Bíróság, majd október 14-én, másodfokon a Legfelsőbb Bíróság a népi demokratikus államrend ellen folytatólagosan elkövetett izgatás bűntette vádjával két év börtönbüntetésre, részleges vagyonek Kobzásra és állampolgári jogainak korlátozására ítélte. 1959. február 28-án Márianosztráról szabadult, ezután Szegeden élő leányukhoz költözött. Nyugdíjazásáig a Szegedi Nemzeti Színház portása volt. 1990-ben ítéletét bírói úton semmissé nyilvánították.

